

Arrest

nr. 122 348 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Th. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C geldig van 17 mei 2013 tot en met 15 juni 2013, via Spanje het Schengengebied binnen.

1.2. Verzoeker biedt zich op 24 mei 2013 aan bij de administratieve diensten van de stad Vilvoorde, alwaar hij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 1 juni 2013.

1.3. Op 3 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 5 december 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.06.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De aangebrachte inkomsten van de moeder zijn ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt immers dat de Belgische onderdaan een jaarlijks pensioen geniet van ongeveer 7779 euro. Gemiddeld is dit 648 euro per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische onderdaan voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor de Belgische onderdaan te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnr. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur zijn genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10*bis*, 12*bis*, 40, 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “*het grondwettelijk recht op een gezinsleven*”. Tevens betoogt hij dat er sprake is van machtsafwendings.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat art.40 ter als volgt bepaalt :

[...]

Overwegende dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat de bestreden beslissing zich immers enkel beperkt tot het herhalen van de wettelijke bepaling en dan te stellen dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen niet vervuld zou zijn omdat het vermoeden niet gerealiseerd zou zijn.

Overwegende dat deze wijze van toepassing van de wet een beperking van de wettelijke bepaling inhoudt.

Dat immers de wet stelt dat de te vervoegen persoon over voldoende en stabiele bestaansmiddelen dient te beschikken.

Dat de wet geenszins stelt dat deze bestaansmiddelen enkel zouden kunnen bewezen worden door de realisatie van het wettelijke vermoeden van 120 % van het bestaansminimum.

Dat integendeel dit wettelijk vermoeden enkel ingevoerd wordt ter realisatie van de voorwaarde.

Dat door enkel de al dan niet realisatie van het vermoeden na te gaan, de facto geen onderzoek gevoerd wordt naar de effectiviteit van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon.

Dat de wet aldus beperkt wordt tot het wettelijk vermoeden.

Dat dit machtsafwendings is.

Dat bovendien gemotiveerd wordt dat er een risico zou bestaan dat verzoeker en/of de te vervoegen persoon ten laste zouden vallen van het sociaal bijstandstelsel.

Dat het voor de Belgische Staat, gelet op het tijdsverloop tussen de aanvraag en de beslissing eenvoudig is na te gaan of dit inderdaad het geval is, quod non, zodat de appreciatie volgens dewelke enerzijds zelfs de te vervoegen persoon niet over voldoende middelen zou beschikken om een menswaardig bestaan te kunnen lijden niet aangetoond is, terwijl dit redelijkerwijze had kunnen gebeuren.

Dat impliciet het risico op het ten laste vallen van de bijstand niet bewezen is.

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook enerzijds behept is met machtsafwending, anderzijds te kort schiet aan de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat in die omstandigheden de motivering niet adequaat is.

Dat zij dan ook tekortschiet aan de voorwaarden van art. 1 en 2 van de wet van 19 juli 1991. Dat er om deze reden alleen al aanleiding is tot annulatie.

Overwegende dat daarnaast het redelijkheidsbeginsel miskend werd, zoals ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, en dat houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft. Dit is in casu niet het geval.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

De redelijkheidsbeginsel houdt niet in dat de vergunningverlenende overheid haar standpunt niet zou mogen wijzigen als daar reden toe bestaat (Intercommunale Haviland, nr. 121.147, 1 juli 2003).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaeverbeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tót stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tót een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en

gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

De motivering in de bestreden beslissing is manifest niet pertinent noch adequaat.

Dat desbetreffend echter geen enkele rechtvaardiging noch analyse gemaakt wordt.

Dat een motivering die enkel verwijst naar wetsartikelen zonder deze op de casus toe te passen, een stereotype motivering is.

Dat deze niet beantwoordt aan de voorwaarden van de materiële motiveringsplicht.

Dat verder de bestreden beslissing gebaseerd is op een foutieve feitenvinding.

Overwegende dat enkel en alleen de inkomsten van de te vervoegen persoon nagekeken worden en dat gesteld wordt dat deze niet voldoende zouden zijn.

Dat deze motivering niet kan overtuigen, niet pertinent is en is het in elk geval geen redelijke en zorgvuldige beoordeling op basis van de feiten die aan de basis van de aanvraag liggen.

Dat bovendien niet nagegaan wordt of er zich bijzondere omstandigheden voordoen, waardoor de verzoeker zich in de voorwaarden bevindt om de aanvraag vanuit België te doen.

Minstens dient gesteld te worden dat de beslissing niet afdoende, pertinent, zorgvuldig en evenredig motiveert.

Overwegende dat bovendien de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het privé- of gezinsleven uitmaakt, nu geen enkele aftoetsing gemaakt is tegen artikel 8 EVRM en het grondwettelijk recht op een gezinsleven.

Dat minstens in dat verband het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat verzoeker nochtans zijn Belgische moeder vervoegde en met haar een gezin vormde.

Dat de bestreden beslissing desbetreffend geen enkele afweging doet.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig op voormelde elementen.

Dat tenslotte de bestreden beslissing evenmin nagaat welke de levensomstandigheden zouden zijn van verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat het risico op onmenselijke behandeling zelfs niet onderzocht werd.

Dat ook op dit vlak de proportionaliteitsverplichting geschonden werd.”

3.2.1. Verzoeker voert een schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat niet is aangetoond dat de Belgische ouder beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Meer concreet stelt verweerder dat de voorgelegde inkomsten van de Belgische moeder, bestaande uit een gemiddeld maandelijks inkomen uit pensioen van 648 euro, ruim onvoldoende zijn om een effectieve tenlasteneming van verzoeker in België te verzekeren die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. Verweerder wijst er in dit verband ook op dat de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, zodat het inkomen van de Belgische onderdaan voor haar alleen al onder de armoedegrens ligt. Hij oordeelt dat zowel verzoeker als de Belgische ouder het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Daarnaast wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling verzoekers regelmatig verblijf in België is verstreken.

Gelet op voorgaande bespreking kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder zich in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden beperkte tot het hernemen van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het stellen dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen niet is geleverd nu niet blijkt dat deze minstens 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bedragen.

Verzoeker kan, gelet op bovenstaande motiveringen, ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissingen louter stereotiep zijn gemotiveerd. Bovendien dient te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat bovenstaande motiveringen pertinent en draagkrachtig zijn en verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwanten in neergaande lijn van een burger van de Unie alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

In casu weigert verweerder aan verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat de Belgische ascendent die hij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Verweerder besloot hiertoe op grond van het gegeven dat de referentiepersoon slechts over een pensioen van gemiddeld 648 euro per maand beschikt, hetgeen ruim onvoldoende zou zijn om een effectieve tenlasteneming in België te verzekeren. Hierbij stelt verweerder dat de armoedegrens voor een alleenstaande in België reeds 1000 euro per maand bedraagt, zodat het aangevoerde inkomen te laag ligt om zowel aan verzoeker als de referentiepersoon een waardige levensstandaard te garanderen en beiden het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Verzoeker betwist niet dat de Belgische referentiepersoon slechts een gemiddeld maandelijks inkomen van 648 euro geniet. Hij geeft wel aan dat ten onrechte geen onderzoek zou zijn verricht naar de *de facto* effectiviteit van de beschikbare bestaansmiddelen en stelt dat het risico dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandssysteem niet is bewezen, nu hij in de periode van de aanvraag tot de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen financiële steun heeft ontvangen.

Verzoeker stelt in wezen dat geen onderzoek is gevoerd naar de *de facto* effectiviteit van de beschikbare bestaansmiddelen, nu verweerder zich zou hebben beperkt tot de vaststelling dat de grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende de maatschappelijke integratie niet is bereikt. Zoals reeds vastgesteld, mist deze stelling evenwel feitelijke grondslag. Op lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt immers geenszins dat verweerder zich beperkte tot deze vaststelling. Hij is tevens nagegaan of de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kunnen volstaan om een effectieve tenlasteneming met een minimum aan levensstandaard en waardigheid in België te verzekeren en te garanderen dat verzoeker niet ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Aldus blijkt niet dat verweerder, zoals verzoeker betoogt, de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beperkend heeft toegepast in huidige zaak.

Verzoeker brengt, met zijn overwegend theoretisch en algemeen betoog, geen concrete elementen aan die aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze beoordeling als kennelijk onredelijk is te beschouwen. Verzoeker geeft wel nog aan dat ten onrechte enkel rekening werd gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon, doch duidt niet met welke andere inkomsten of bestaansmiddelen dan wel ten onrechte geen rekening zouden zijn gehouden. Er blijkt ook niet dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bewijzen van overige bestaansmiddelen heeft overgemaakt.

Het loutere feit dat verzoeker en/of de referentiepersoon in de periode tussen het indienen van de verblijfsaanvraag op 3 juni 2013 en de totstandkoming van de bestreden beslissingen op 25 november 2013 – een periode van ongeveer zes maanden – geen beroep heeft gedaan op het sociale bijstandssysteem impliceert verder nog niet dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de aangetoonde inkomsten ontoereikend zijn om een minimale levensstandaard te verzekeren en te garanderen dat verzoeker niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel. Er blijkt ook niet dat om een dergelijk risico te kunnen vaststellen reeds sprake dient te

zijn geweest van een (vraag tot) effectieve steunverlening door het OCMW in de periode tussen de aanvraag en de beslissing. Zoals reeds aangehaald, heeft verweerder zich voor voormelde stellingname gebaseerd op de beperkte inkomsten van de Belgische moeder die ruim onder de in België geldende armoederisicogrens voor een alleenstaande liggen. Op deze concrete motivering wordt door verzoeker niet ingegaan.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 40*bis juncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt verder geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze concreet uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.6. Wat de aangevoerde schendingen van de artikelen 10*bis* en 12*bis* van de Vreemdelingenwet betreft, en de daarmee samenhangende grief dat geen onderzoek werd gedaan naar bijzondere omstandigheden die toelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend, merkt de Raad verder op dat niet blijkt op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden. Enige concrete toelichting ontbreekt. De artikelen 10 en 12*bis* betreffen ook de procedure van gezinshereniging met een derdelander, daar waar verzoeker *in casu* – op basis van artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet – zijn Belgische moeder in België wenst te vervoegen voor een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker heeft deze aanvraag daarenboven, zoals voorzien in de wet, kunnen indienen in België. Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.7. Ook wat de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet betreft, wordt niet aangetoond op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissingen. De ingeroepen bepaling heeft betrekking op burgers van de Unie, daar waar het niet is betwist dat verzoeker Marokkaans onderdaan is. Een schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.8. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich schuldig maakte aan machtsafwendings. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, laten niet toe enige vorm van machtsafwendings vast te stellen.

3.2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn moeder, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan welke banden er nog zijn tussen verzoeker en zijn moeder. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker aan de hand van zijn uiteenzetting op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat er elementen voorhanden zijn die wijzen op voormelde bijzondere band van afhankelijkheid.

Zelfs indien alsnog enig gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker door louter te stellen dat hij zijn Belgische moeder wenst te vervoegen en met haar een gezin vormt, nog niet aantoonde dat verweerder een op hem rustende uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissingen een niet-gerechtigde inmenging uitmaken in dit gezinsleven. Het kan in dit verband volstaan op te merken dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoeker ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. Van De Putte, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld. Verzoeker kan ook geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder zelf geen afweging heeft doorgevoerd tussen het door verzoeker beoogde gezinsleven in België en het algemeen belang. Verweerder heeft immers op duidelijke wijze aangegeven dat de vraag tot gezinshereniging wordt geweigerd omdat voor hem het risico dat verzoeker en zijn moeder lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel gelet op de ruim ontoereikende inkomsten van de moeder zwaarder doorweegt dat de persoonlijke belangen van verzoeker. Verzoeker toont het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering ook niet aan. Daarnaast houden de bestreden beslissingen geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

Gelet op hetgeen voorafgaat kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel zoals vervat in deze bepaling worden vastgesteld.

3.2.10. Waar verzoeker verwijst naar het grondwettelijk recht op gezinsleven, merkt de Raad op dat de bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet gelijkaardig is aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt en dat uit deze verdragsbepaling geen recht op verblijf voor verzoeker kan afgeleid worden, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet weerhouden worden.

3.2.11. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker ten slotte aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker stelt enkel dat geen onderzoek werd verricht naar de levensomstandigheden bij terugkeer naar het land van herkomst en het risico op een onmenselijke behandeling in dat geval, doch er blijkt niet dat *in casu* ook maar de minste aanwijzing voorhanden is dat verzoeker een risico op een dergelijke behandeling dient te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook bij zijn verzoekschrift brengt hij geen concrete elementen aan die wijzen op een vrees voor een onmenselijke of vernederende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel kan in deze situatie niet worden aangenomen.

3.2.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS